

Sygn. akt II AKzw 311/21

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2021 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Sądu Apelacyjnego Gwidon Jaworski

Protokolant: Karolina Jach

przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Katowicach Marty Irzyńskiej

po rozpoznaniu w sprawie **T. G.**

skazanego za przestępstwo z art. 224 § 2 k.k. i inne

zażalenia wniesionego przez obrońcę skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Rybniku

z dnia 14 stycznia 2021 roku, sygn. akt V Kow 1580/20

w przedmiocie odmowy udzielenia przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (jedn. tekst Dz. U. z 2016 r., poz. 1999) przy zastosowaniu § 19 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 roku, poz. 1714) oraz art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

postanawia

1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie;
2. zasądzić od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Rybniku) na rzecz adw. S. D. (Kancelaria Adwokacka w J.) kwotę 221,40 złotych (dwieście dwadzieścia jeden złotych czterdzieści groszy), w tym 23% podatku VAT, tytułem kosztów obrony skazanego w postępowaniu odwoławczym;
3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Zażalenie obrońcy skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I Instancji prawidłowo ocenił sytuację skazanego T. G. w aspekcie przesłanek z art. 150 § 1 k.k.w. trafnie uznając, że brak jest podstaw do udzielenia skazanemu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności. W obowiązującym stanie prawnym, przesłankami udzielenia przerwy w karze pozbawienia wolności z przyczyn zdrowotnych może być wyłącznie wypadek choroby psychicznej lub innej ciężkiej choroby uniemożliwiającej wykonywanie tej kary, czyli sytuacje, w których umieszczenie skazanego w zakładzie karnym może zagrażać życiu lub spowodować dla jego zdrowia poważne niebezpieczeństwo.

Przedstawione w sprawie argumenty, nie wskazują na występowanie powyższych okoliczności w przypadku T. G.. Nie negując schorzeń z jakimi boryka się skazany, zważyć należy, że aktualnie brak jest przesłanek do

stwierdzenia natychmiastowej konieczności zwolnienia go z zakładu karnego z uwagi na wystąpienie ciężkiej choroby uniemożliwiającej odbywanie kary.

We wnioskach końcowych opinii o stanie zdrowia skazanego z dnia 18 września 2020 roku (k. 24) oraz 12 stycznia 2021 roku (k. 80), sporządzonych na potrzeby przedmiotowego postępowania, wskazano, że może być on leczony w warunkach izolacji penitencjarnej. Z treści powołanych dokumentów wynika, że T. G. objęty jest specjalistyczną opieką medyczną – leczony jest farmakologicznie stosownie do zgłaszanych i stwierdzonych dolegliwości. Tym samym trafnie zważył Sąd meriti, że w przypadku T. G. stwierdzić należy brak podstaw do udzielenia wnioskowanego dobrodziejstwa.

Za nieskuteczne uznać należało zarzuty obrońcy kwestionującego zasadnicze oparcie zaskarżonego rozstrzygnięcia o treść dokumentacji sporządzonej przez więzienną służbę zdrowia. Zauważyć należy, że lekarz z jednostki penitencjarnej ma pełny i bieżący wgląd w to, jak mimo posiadanych schorzeń, funkcjonuje skazany w warunkach zakładu karnego, dlatego też brak jest w ocenie Sądu Apelacyjnego jakichkolwiek podstaw dla kwestionowania słuszności uznania przez Sąd I instancji decydującej wartości tego dowodu dla oceny zasadności wniosku skazanego o udzielenie mu przerwy w karze. Zaznaczyć przy tym trzeba, że wbrew stanowisku skarżącego wnioski zawarte w powołanej opinii zostały przedstawione po poddaniu skazanego konsultacji i przeprowadzeniu stosownych badań, dlatego uznać je trzeba za miarodajne, rzeczowe i nie nasuwające wątpliwości, w konsekwencji czego nie wymagają one dalszej weryfikacji. Specjalistyczna wiedza lekarzy więziennej służby zdrowia nie budzi zastrzeżeń Sądu Apelacyjnego, co sprawia, że sporządzona opinia o stanie zdrowia może stanowić obiektywną podstawę przyjętych ustaleń faktycznych.

Wbrew zarzutom zawartym w wywiedzionym środku zaskarżenia, należy stwierdzić, iż T. G. ma zapewnione w warunkach izolacji odpowiednie warunki leczenia, w tym stosowne leczenie farmakologiczne. System więziennej służby zdrowia, a w jego ramach dobrze rozwinięta sieć szpitali, ambulatoriów i aptek funkcjonujących w zakładach karnych jest w stanie zapewnić osadzonemu w szerokim zakresie podstawową i specjalistyczną opiekę zdrowotną. Istotnym jest, iż co do zasady leczenie skazanych należy do podmiotów leczniczych przeznaczonych dla osób pozbawionych wolności. Dopiero gdy nie mogą one zapewnić osadzonemu odpowiedniego leczenia, może być ono prowadzone w pozawięziennym podmiocie leczniczym. Uwypuklić należy, że podstawą udzielenia przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności z uwagi na stan zdrowia nie może być chęć podjęcia leczenia w warunkach wolnościowych, jeżeli może być ono kontynuowane w zakładzie karnym. Odbywanie kary pozbawienia wolności nierozzerwalnie łączy się ograniczeniami, do których należy także brak możliwości swobodnego wyboru lekarza, czy też placówki służby zdrowia. Należy przy tym przypomnieć, że nie jest powinnością sądu wykazywać specjalnymi badaniami bezpodstawność każdej wątpliwości co do stanu zdrowia skazanych na pozbawienie wolności, jakie zostaną zgłoszone, by uniknąć odbywania zasłużonej kary. Gdyby w każdym takim przypadku sięgać po opinie biegłych medyków, postępowanie wykonawcze zostałoby obezwładnione sprawdzaniem tych kolejno zgłaszanych dolegliwości. Opinia taka byłaby potrzebna, gdyby sąd powziął wątpliwość wymagającą rozstrzygnięcia w oparciu o wiedzę specjalną. W realiach niniejszej sprawy okoliczność taka jednak nie zachodzi.

W tym stanie rzeczy, Sąd Apelacyjny zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy, a wydatkami postępowania odwoławczego obciążył Skarb Państwa.

ZARZĄDZENIE

- o treści postanowienia poinformować skazanego z pouczeniem o prawomocności w zakresie punktu 1.
- zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 17 marca 2021 roku.